

Arrest

nr. 169 896 van 15 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 april 2016.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster in het kader van haar huidige tweede asielaanvraag de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat haar asielrelaas niet aannemelijk of geloofwaardig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst er vooreerst op dat, verwijzende naar de informatie waarover hij beschikt, de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd is, maar complex blijft, en dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de

erkenning van de vluchtelingenstatus, maar een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. Wat betreft verzoeksters vrees om in Tsjetsjenië vermoord te worden (door de familie van haar (ex-)man) wegens de problematiek in verband met haar dochter wordt erop gewezen dat deze problemen door het Commissariaat-generaal ongeloofwaardig worden bevonden waardoor, zo luidt het, verzoeksters hierop gebaseerde vrees meteen teniet wordt gedaan. De commissaris-generaal verwijst dienaangaande naar en citeert de motieven die in dit verband werden opgenomen in de weigeringsbeslissing die ten aanzien van verzoeksters dochter werd genomen, en waarin wordt vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de relatie die verzoeksters dochter hier in België beweert te hebben en derhalve evenmin aan de reactie van haar broers hierop. Wat betreft verzoeksters verwijzing naar de invallen bij haar thuis in Tsjetsjenië omwille van haar zonen T. en L., wordt geoordeeld dat verzoekster er niet in slaagt een vrees voor vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Dienaangaande wordt o.a. gewezen op het feit dat verzoekster na het onontvankelijk verklaard zien van haar eerste asielaanvraag in 2009 nog ruim zes jaar heeft gewacht om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. De vaststelling dat verzoekster het tot eind 2015 niet nodig achtte om een nieuwe asielaanvraag in te dienen om bescherming aan te vragen betreffende haar oorspronkelijke problemen in Tsjetsjenië, met name de door haar genoemde huiszoekingen, draagt allerm minst bij tot een gegronde vrees voor vervolging naar aanleiding van deze feiten, aldus de commissaris-generaal die er aan toevoegt dat hierdoor ernstige vragen dienen te worden gesteld bij verzoeksters nood aan bescherming aangaande haar verwijzing naar haar initiële problemen in haar thuisland. Verder wordt ook gewezen op de vaststelling dat waar verzoekster thans bij haar huidige asielaanvraag verklaart dat bij een van de invallen bij haar thuis haar dochter R. in 2003 zou zijn omgebracht, haar zonen tijdens hun asielaanvragen in 2004 en 2007 niet de minste melding hebben gemaakt van het bestaan van R., noch van het feit dat zij overleden zou zijn, en ook verzoekster zelf niets over R. vertelde bij haar eerste asielaanvraag. Op zijn minst even opvallend zijn de verklaringen van verzoeksters zoon I. dat bij zijn weten hun familie sinds het vertrek van L. en T. uit Tsjetsjenië geen problemen meer heeft meegemaakt, aldus de commissaris-generaal die stelt dat dit de wenkbrauwen doet fronsen en de door verzoekster verklaarde vrees omwille van haar zonen L. en T. in een ander perspectief plaatst. Daarnaast wordt vastgesteld dat het feit dat verzoekster op 29 januari 2015 een nieuw paspoort aanvraagde en ging ophalen in het Russische consulaat in Antwerpen bijkomend verzoeksters vrees voor haar autoriteiten op ernstige wijze ondermijnt. Indien verzoekster omwille van de huiszoekingen destijds een dermate vrees koestert voor de autoriteiten van haar land is het, zo luidt het, weinig logisch dat zij zich nog tot hen wendt om een reisdocument aan te vragen. Voorts is er, zo vervolgt de beslissing, het sterke vermoeden dat verzoekster haar internationaal paspoort, verkregen op het Russisch consulaat in Antwerpen op 29 januari 2015, achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte relevante informatie verborgen te houden. Dienaangaande wordt o.a. gewezen op een opvallende tegenstrijdigheid tussen verzoeksters verklaringen en die afgelegd door haar dochter betreffende het verbranden van de paspoorten. Voorts wordt geoordeeld dat ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de situatie er actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet. De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

2. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven, en zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging. Zij gaat immers nagenoeg niet of nauwelijks in op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing, doch beperkt zich tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken van een van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

De Raad acht het vooreerst enigszins opmerkelijk dat verzoekster thans in haar verzoekschrift, verwijzende naar het feit dat haar zonen T. en L. in augustus 2005 als vluchteling werden erkend, gewag maakt van het principe van gezinseenheid, aangezien/gelet op het feit dat net haar beweerdde problemen met haar zonen T. en L. en vrees door hen naar Tsjetsjenië te worden teruggestuurd samen met haar dochter I. de voornaamste reden van haar huidige tweede asielaanvraag is. Los van het feit dat in die context/in het licht van die verklaarde problemen en vrees bezwaarlijk ernstig van 'een gezinseenheid' sprake kan zijn, wijst de Raad erop dat, zoals ook de commissaris-generaal terecht opmerkt in de bestreden beslissing, elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij

de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

De Raad wijst er vervolgens inzonderheid op en benadrukt dat, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, aan de beweerde problemen van verzoekster met en vrees jegens haar zonen T. en L. en de familie van haar (ex-) man geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster ontkracht, noch weerlegt -en ze onderneemt hiertoe zelfs geen (ernstige) poging- de verschillende vaststellingen die de commissaris-generaal alzo terecht deden besluiten, en die pertinente motieven blijven derhalve onverminderd overeind en gehandhaafd.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekster deze vrees niet eerder aanhaalde tijdens haar gehoren in het kader van onderhavige asielaanvraag, is verzoeksters vrees dat zij bij een echtscheiding niet meer terecht zal kunnen bij haar familie, aangezien deze haar als een schande voor de familie zal zien, louter hypothetisch en berust deze niet op enige concrete en persoonlijke ervaring, minstens toont verzoekster het tegendeel niet met concrete en valabele elementen aan. Uit niets blijkt bovendien en verzoekster toont niet aan dat zij daadwerkelijk en officieel met haar man uit de echt zou zijn gescheiden. Haar bewering dat zij in Tsjetsjenië als een gescheiden en alleenstaande vrouw zal verder moeten, gaat dan ook niet op, gelet op het feit dat haar verwachtingen/verklaringen omtrent de reactie en houding van haar familie louter op vermoedens blijken te berusten, en zij daarnaast mogelijks ook van de steun en het gezelschap van haar zoon I. en dochter I. kan genieten. Daarenboven kunnen verzoeksters verklaringen omtrent haar familie- en gezinsleden in Tsjetsjenië en België niet zonder meer als waar en geloofwaardig te worden aangenomen, en kwam ook eerder verzoeksters algemene geloofwaardigheid sterk in het gedrang, gelet op onder meer de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal aangaande de discrepantie in haar merkwaardige en incoherente verklaringen omtrent haar dochter R., alsook omtrent de verklaarde, doch ongeloofwaardig bevonden problemen met en vrees jegens haar zonen T. en L., vaststellingen welke verzoekster niet in een ander daglicht weet te plaatsen.

Verzoekster wijst in haar verzoekschrift zeer algemeen op algemene informatie omtrent de risicovolle situatie voor familieleden van rebellenstrijders of personen die verdacht worden van het bieden van hulp aan rebellen, doch ze gaat niet concreet in op en brengt geen concrete en valabele elementen aan met betrekking tot de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande haar ingeroepen vrees naar aanleiding van de beweerde invallen bij haar thuis in Tsjetsjenië omwille van haar zonen T. en L., waardoor die betreffende motieven, op grond waarvan terecht wordt geoordeeld dat verzoekster haar vrees/relaas dienaangaande niet aannemelijk maakt, onverminderd overeind en gehandhaafd blijven, en deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt. De Raad benadrukt dat onder meer de vaststelling dat verzoekster op 29 januari 2015 een nieuw paspoort aanvraag en ging ophalen in het Russische consulaat in Antwerpen, los van haar weinig ernstige en ongeloofwaardige uitleg hiervoor, de ernst en geloofwaardigheid van haar verklaarde vrees jegens haar autoriteiten danig relativeert en ondermijnt.

Verzoekster wijst voorts op algemene wijze naar haar psychiatrische problematiek, doch ze werpt geen ander licht op hetgeen met betrekking tot haar psychische problemen in de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoekster in casu in haar verzoekschrift zeer uitgebreid doet naar o.a. rapporten van UNHCR omtrent onder meer (de situatie van personen met) mentale gezondheidsproblemen en de situatie van (gescheiden) vrouwen in Tsjetsjenië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Betreffende verzoeksters verwijzing naar een welbepaald arrest van de Raad dient erop te worden gewezen dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en ieder dossier wordt individueel beoordeeld, zoals in casu geschiedt.

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Het relaas is niet aannemelijk of geloofwaardig en kan derhalve geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

3. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Tsjetsjenië, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Noch uit de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier, noch uit die door verzoekster bijgebracht blijkt dat er thans voor burgers in Tsjetsjenië sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 maart 2016, stelt verzoekende partij te volharden in het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 10 juni 2016 slechts volhardt in haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 30 maart 2016 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS